

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια επί τοῦ προηγουμένου)

Γιατί δύμως και νά μήν πεθάνω... 'Αφοῦ τῆς ήταν ίσος εύκολο;... Θά γλύτωνε για πάντα, όπτις τις απέλειωτες άγωνες της κι' από τὴν καυτερή ντροπή της!... Θά δεχόταν σάν λυτρωτή τὸν θάνατο!

Σηκώθηκε. Τράβηξε πρός τὸ ποτάμι καὶ στάθηκε στὸν κατηφορική του δύμη. Κύταξε τὰ δάσημενια ὅπτι τὸ φεγγάρι νερά. "Ησαν γαλήνια καὶ πολὺ θαεία!

"Ω, πόσος ἀγαποῦσας τὸν 'Ἐδμο τῆς!

Μά ἄκριβως ἐπειδὴ τὸν ἀγαποῦσα, γι' αὐτὸν ἐπρεπε καὶ νά πεθάνῃ... Τόσο φριχτοὺς ἔγκληματις, ἡ δὲν τοὺς ἀγαπάει κανένας καθόλου καὶ ζῇ ἡ τοὺς λατρεύει καὶ τότε πρέπει νά πεθάνῃ!

"Ἐκλειστε τὰ μάτια της ή Σουζέτ. Κι' ἔγειρε ἀπαλά, για νά ριχτη μέσα στὸ νερό...

Ξαφνικά, τινάχτηκε ἔντρομη πρὸς τὰ νερά. "Ἐνας μακρυνός κρέτος πυροβολισμοῦ, πολλαπλασιασμένος ὅπτι τὴν ἥχην καὶ δυναμωμένος ὅπτι τὴ γαλήνη τῆς νύχτας, ἔφτασε στ' αὐτιά τῆς ἀπαλίσσει, πλένωσι!

Γιατὶ νά ταραχή δύμας ἔται, ή Σουζέτ;... Γιατὶ αὐτὸς δὲ πυροβολισμός να τῆς φανῆ, τη στιγμὴ ἐκεῖνη, σαν χτύπημα θλιβερὸ τοπιοῦ που ἀνοίγει ἐναν τάφο;... Καθόλου δὲν ἐπρεπε νά ταραχτῇ, ή Σουζέτ. Πολὺ συχνά, κατὰ τὴ νύχτα καὶ μὲ τὸ φεγγάρι, τριγύριζαν λαθροθήραι ἔκει κοντά! Κι' δόλλες φορές, ἡ νυκτερινή οιγαλία εἶχε ταραχή πάλι, ὅπτο παρομοίους πυροβολισμούς μεμονωμένων λαθροθηρῶν! Κι' ο Σουζέτ ἀκόμη, κι' αὐτὸς τῆς ἐγήγενη τὸ εἰδος αὐτὸ τὸ ουκινήτη, καπότε!

Μα όχι!... Αὐτὸς δέν ταραχεί τώρα, τὸ μυαλό τῆς Σουζέτ. Κι' ἀν τὰ σκέφτηκε, δὲν μπρέσε νά τὰ χωνέψῃ καὶ νά πειση καθηγούσαστο τὸν ἔσωτο τῆς.

Οχι, δὲν πυροβόλησε κυνηγός!

Ο 'Ἐδμο τῆς ήταν, που σκοτωθήκε!

'Αλλαγιασμένη, ξεφωνίζοντας σάν τρελλή μέσα στὴν έρημια, ἀφούς τὴν θύμη τοῦ ποταμοῦ καὶ τράβηξε τρεχάτη πρὸς τὸ δρόμο. "Ἐπρεπε νά γυρίσε τὸ γρηγορώτερο στὸ ξενοδοχεῖο της. Έκεί, δὲν 'Ἐδμος, θρικόταν ἀσφαλώς αἴματόφορους καὶ ἀπτωμένους κατασκευᾶς στὸ πάτωμα!

Ο 'Ἐδμος!... Μά γιατὶ σ' αὐτὸν ἄκριβώς, πήγε τὸ μυαλό της;... Γιατὶ αὐτὴ τὴν μάταια καὶ λύσι σκέφτηκε ἀμέσως;... Τὶς εἰδούς φριχτὸ προσθίσθημα, τὶς εἰδούς πένθυμη τηλεπάθεια, τὶς φανέρωση τὸ τραγικό αὐτὸ γεγονός;

"Ω, θεω μου! Μά τὶς φανιστὸν φυική, θεωαία, κι' αὐτοκτονία του. Τὸν ἀφούς μονάχον πρὶν, σπελεπισμένον. Κι' ἔκεινος ἀπόφασι-

τας μὲ τὸ πιστό μιὰ σφαίρα στὸ κεφάλι της.

Κι' ἔσακολουθοῦσε ή Σουζέτ νά τρέχῃ στὸν οκονισμένο δρόμο, σάν τρελλή, καὶ ξεφωνίζοντας. Οὔτε τύψεις ἔνοιασθε μέσα τῆς πειά, για τὸ ἔγκλημα τοῦ ουζύγου της κι' οὔτε κατὸ τὸ σκεπτόταν τὸ ἔγκλημα του σύτο. Μονάχα μιὰ τρομερή σκέψη κυριαρχοῦσε σ' δόλακρη τὴν ὑπαρξίη της τώρα, ποὺ τὴν ἀναστάτωνε καὶ τὴν ἐπερέλλαινε ἀπό πόνο: "Η σκέψη ὅτι ἐκεῖνος ήταν νεκρός;... Η σκέψη ὅτι δὲν 'Ἐδμος, δὲν ἀγαπημένος, δὲ ούζυγος κι' ἔραστης της μαζῶ καὶ φίλος της ήταν σκοτωμένος!"

Πλησιάζοντας πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο, ἔνοιωθε διπλῶ τὴν ἀνέφραστη ἀγωνία της. Μιὰ ἐπιτίθησε εἰς γεννηθῆ στὴν ψυχὴ της, ἐντωμεταξεῖ: "Οτι μορούσεν ψυχὴ νά μην εἶχε ψευδήσει ἀμέσως, ἀλλά νά ήταν ἀπόδις τραματισμένος!"

Ματούσσο, ἀντὶς νά τὴν ἀνακουφίσῃ αὐτὴ

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

ἡ τρελλή ἐλπίδα της—ὅπως ἀνακουφίζουν πάντα δλες ἡ ἐλπίδες—ἀντιθέτα δυνάμωνε τὴν ἀγωνία της; Θά γινούταν καλά;... Θά ἦταν ἐλαφρά τραματισμένος ἡ ωρειά;... Καὶ θά ἦταν τουλάχιστον τραματισμένος ἡ νεκρος κι' ἀψυχος;

"Ἐδώ σταματοῦσε τὸ μυαλό της.

"Θά τὸν ψρόν νεκρό! μουρμούριζε.

Αὐτὴ ή φράση δὲν τὴν πονούσα, γιατὶ ἔθγανε ἀπό τὰ χειλὶ της μηχανικά, φιθυριστά, σάν νά τὴν τραύλιζε μιὰ κούκλα κι ἀστοτρίο.

Μά δταν σκεπτόταν τὴν ούσια αὐτῆς τῆς φράσεως της, μόλις φανταζόταν καὶ τὸν 'Ἐδμο της ξαπλωμένον, ψουόν, αἰματοφυρό τον καὶ μειλιμένα τὰ γλυκά—ἀλλά καὶ τρομερά, ἀλλά κι ἀγαπημένα—μάτια του, τότε... τότε θραγήνες κραυγές ἀναρθρές, θηρίου πληγωμένου, ζεπδουσαν δπτὸ τὸ λαρύγγι της κ' τὴ ψωχὴ της φλογίζοντα...

Ξαφνικά, σκοντάψε καὶ στάθηκε. Είχε φτάσει, δίχως καθόλου νά τὸ καταλάθη, μπρὸς στὸ ξενοδοχεῖο της. Είδε στὴν ἔξωπορτὰ του κάτω, τὸ δάμας τῆς ἔξαβληφτος 'Ισαυρίνος,

"Ηταν ἔρημο, ἔγκαταλειμένον τὸ δάμας. 'Ωστε κ' ή 'Ισαυρίνος τα πάραδύνα, καὶ δάμας τὴν πορτὴν στὸ πάραδύνα. Τὰ εἰδε φωτισμένα, ἀλλά... θλλά κανένας δέν ήταν σκυμμένος πρὸς τὰ έξω, για νά φωνάζῃ, για νά καλή τὸν ικόμιο στὸ θοβήσαι!

Μά τὶ συνέθεναι λοιπόν;... "Ἐτοι ἀναρωτήθηκε διστραπαία, ή Σουζέτ. Μήπως είχε σεγελαστή τὰ προσωπήματά της; Μήπως πλανήθηκε ἡ ίδια;... Μήπως πραγματικά δὲ πυροβολισμὸς έκείνος προήλθε ἀπό τούφει κυνηγοῦ;

Κάποιος, θγάντωντας δρμητικά ἀπό τὸ σπίτι, τὴ σκούπηση στὸ πέρασμά του. "Ηταν ὁ ἀμαξηλάτης. 'Η Σουζέτ γαντζώθηκε μὲ ταχτάρα ἀπό τὸ σακκάκι του καὶ τὸν ικέτευσε νά τῆς τὴν ουμένη.

"Ἐκείνος ἔκανε μιὰ θιαστική χειρονομία τρόμου καὶ κάτι ξεφάνισε γερμανικά. Δέν κατάλασσε τὴν Σουζέτ, ἀλλά δὲ τρόμος τὴν ξανάπιασε καὶ ψρώτες καὶ πάλι. 'Ο ἀμαξηλάτης σκαρφάλωσε στὸ δάμας, καὶ τῆς δέλειψε τὴν πόρτα σαν νά τῆς ἔλεγε:

"Ἀνέβασε μάπανο καὶ μάσθε!

"Η Σουζέτ ἐτρέξε καὶ μπήκε. Καθώς ἀνέβασε τρεχάτη καὶ λαχανιασμένη τὰ σκαλόπατά, σκουγε ἀπό πάνα υπόκωφους ψιθύρους καὶ θύρωσε.

Αὐτὸς τὴς ἔσφε τὴν καρδιά μάπανια. Δέν ήταν δάλος σημάδι. "Ἐνοιωθε στὸ ξανάμενο πρόσωπο της, τὴν παγερή πνοή του θανάτου. Ποιοι μιλούσαν τόσο χαμηλόφωνα καὶ γιατί;

"Ο διάδρομος μάπανο ήταν ἔρημος, ἀλλά δπτὸ τὸ μισθωτή πόρτα τοῦ δοματίου της εἰδε μέσα τρομαγμένο πλήθες ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν...

"Ἐμπήτης μιὰ τρομερή κραυγή, ή φωχὴ Σουζέτ, κι' ὥρμησε μέσα στὸ δομάτιο. Φρυσαγμένη, ἔξαλη, μὲ ἀγριες σκουντές, παραμέριος ψλούς ἔκεινος τοὺς δένους—οἱ δόποι στριμαχόντουσαν γύρω ἀπό τὸ κρεβῆττο της κι' ἐτρέξε πρὸς τὰ κεῖ...

"Ω, ηταν δῆθην διπλόν τὸ φριχτὸ προσίθημα της πειάς... Δέν γελούστηκε πλεπάσθεια!

Εἰδε τὸν 'Ἐδμο της, τὸν ἄνδρα της, ξαπλωμένον στὸ κρεβῆττο, μὲ τὸ πρόσωπό του θαμμένο ἀπό τὴ νεκρική χλωμάδα... Τὸ μέτωπό του ήταν ματωμένο κι ἀπό πρυτίσα στὸν κρόταφο του ἀργοκυλούσσαν ἀκόμη ἡ τελευταίες σταγόνες κόκκινου καὶ ζεστοῦ αἵματος!...

Κίτρινη, ἔσαλη, δπλωσε τὰ χέρια της καὶ τὸν ἀγκάλιασε. Κούνησε τὸ κιεφάδι του, σάν νάσθε νά πεισθή δτη ήταν ζωτανός κι ὅτι τούς έθλετε μπροστά της ένοιαστη κούκκινη, αἰματόδουσο κι ἐφιαλτικό διεριθοῦ.

Καὶ τοῦ φώνας μὲ ἀπόγνωση:

"Ω, 'Ἐδμο!... Μήπως πεθαίνης, ἀγαπημένοι μα... Ζήσε!... Σ' ἀγαπημένοις!"

Πλαϊ τὰς καὶ πιό πιώ, δὲν ξενοδόχος, οἱ υπέρτερες, ή έξαβληφτοι της, τὴν κυττούσαν ξενοδοχοι για τὴν ξεσκη της καὶ μουρ-

μούριζαν λόγια συμπονετικά. Μιά γρηστλα καμαριέρα έλεγε στην πλαϊ της:

—Τήν καυμένη τη γυναικούλια!... 'Ο σύντρας της είνε, ζέρεις. Είχαν μαλώσει, είχαν χωρίσει, άλλα αύτός την σγαπούσε και ξαναγύρισε... Δεν γά την θήκες δώμας έδω, και ποιος ζέρει πώς τη φάντη του δυνατισμένου κι' αυτοκτόνησε!

Η έξαδέλφη Ισαυρίνα πάλι, διηγόταν τι είχε συμβῇ:

—Γύριζα στη τάκινο... Ήταν αργά, καὶ παλύ προχωρημένη ή νυχτα... 'Απ' τὸ ἀμέρι, μου ἀνάκου, μου φάνηκε πῶς ακουσσεῖς έναν πυροθόλιμό, άλλα δύον έδωσα σμασσα... 'Όταν φτάσαμε μπρός στὸ ένεδυοχεῖο, άκουσα ένα βογγήτη πάπανο στὸ δωμάτιο... Πήρα τὸν ἀμαζηλάτη μου, ἀνεθηκαμε μαζὺν κ' εἰδα στὸ δωμάτιο της Σουζέτ τοῦ κ. ντε Μορφάζου ξαπλωμένον στὸ πάτωμα... Ήταν αναισθήτης, διπτὸν κεφάλη του ἐτρέχει αἷμα κι' ένα πιπούλι θρισκότων πάλι του... Τρόμαξε, ξεφώνισα, άλλα δ ἀμαζηλάτη μουδόσως θάρρος... Μὲ θοήσης υστερα, τὸν σηκώσαμε καὶ τὸν ξαπλώσαμε πάπανο στὸ κρεβάτιον... Τι δυστύχημα!... Είνε δράgo νεκρός ή ζωτανός άκομό;

Τὴ στυγμή αὐτῆ, σαν ν' απαντοῦσε ή Σουζέτ στὸν τελευταία απορία τῆς Ισαυρίνας ξεφώνισε:

—Ζῆ!... Ζῆ!... Ο, μην πεθάνης, "Εδμο!... Σ' ἀγαπῶ!...

Ζησο γιατί μένα, ἀγαπημένε μου!

Ναι, καθώς ήταν γυρμένη δάπανε στὸ θυσθό κι' αιματάλουστο ἔκεινο κορμί τοῦ ουζύγου της, ένιωσε κοντά στὴν καρδιά της τὴν καρδιὰ του νά χτυπά!

Κι' αὐτὸν τὴ γέμισε απὸ δάνεκφραστη ἀγαλλίαισι. Χούφτωσε τρυφερά τὸ κίτρινο πρόσωπο τοῦ ουζύγου της, τὸ κύττασε μὲ λαγάτρα καὶ λαστρεία—γιά νά ξεχωρίσῃ πάπανο του τά ζωή τῆς ζωής καὶ οκύθοντας κόλλησε τὰ χειλὶ της στὰ κλειστά του μάτια.

Τὸ θερμὸ αὐτὸν φύλι, προκάλεσε ένα σκίρτημα στὸ δάλυγιστο κορμί τοῦ "Εδμου. Τὰ μάτια του φνοίξαν ἀμέσως καὶ κύττασε τὸ κενὸ σάν μέρα σ' ἔκτασι κ' εύδαμοντα. Τὸ κεφάλι του ἔκανε ν' ἀναστοκωθῇ διπτὸν προσκέφαλο, σάν νά τωπορώνει μιὰ ένδομη κι' ἐντονο προσπάθεια...

—Άλλα ξανάπεσε καὶ πάλι στὸ προσκέφαλο, ξανάλεισαν, καὶ πάλι τὰ ορνάνιχτα γιά μιὰ στιγμή μάτια του, άλλα... Ζοῦσε σὲ ομώνιμα άκομα!...

—Ἐπαύει πεντα νά κλαίη ή Σουζέτ. "Ολὴ η Νταρέλη της είχε ἀφοσιωθῆ στὸ να κυττάσῃ με δικὺ τὸν ἀναισθήτο άλλα, ζωντανὸν στὸ μικρὸ μας μέρος.

Πρέπει νά τὸν φωνάδειμοι διπτὸν τὴν "Αἰδελέρεργη!"

—Εξακολουθήτη μόχραψην γιατρού!—Κύρια μου, δέν ύπάρχει γιατρὸς έδω στὸ μικρὸ μας μέρος.

Πρέπει νά τὸν φωνάδειμοι διπτὸν τὴν "Αἰδελέρεργη!"

—Εξακολουθήτη μόχραψην γιατρού!—Καὶ μ' αὐτὸν, τι;... "Ἄς πάρη κάποιος ένα ἀμάξι κι' δις πάτησην "Αἰδελέρεργη γρήγορα!

—Είνε νύχτα, κυριά μου... Κ' οι γιατροὶ ἀποφεύγουν έδω νά εκεινούν νύχτα διπτὸ τὰ σπιτιά τους... Πέφτει άλλωστε καὶ μακριά κι' Αἰδελέρεργη!

—Ο "Εδμος" στέναε πονεμένα, ἔκεινη τὴ στιγμή. 'Ο στεναγμός του αὐτὸς έύπησες δάπονας τὸν πόνο στὴν ψυχὴ της κ' ή Σουζέτ ξανάκυψε στὸ πρόσωπο του καταφίλωντας το.

—Σ' ἀγαπῶ, "Εδμο! μουρμούριζε. Σ' ἀγαπῶ!

—Σ' εὐχαριστῶ! κατώρθωσε νά φιμορίσῃ κι' αὐτός, μὲ ἀχνή, ἀνάλαρφη φωνή.

Δὲν κουνιώτην καθόλου δώμα, Φαινόταν σάν ἀποκοινισμένος θαυμεία. Κι' ἔκεινο τὸ "εὐχαριστῶ" του, θάλεγες διπτὸ τὸ φιόγκωσε σάν συνέχεια δινέρου...

Αὐτὸ τὸ φιόγκωσμα του, ήταν σάν μιὰ μαστίγωσι γιά τη Σουζέτ. "Ολος δέ πόνος της φουρτούνισες δάποιμα καὶ της έδωσε καινούριες δυνάμεις κι' ἔντονη δραστηριότητα. Μὲ φωνή κυριαρχική, θάση, σχέδον θυμωμένη, πρόσταξε:

—Γρήγορα, νά τὸν μεταφέρουμε στὴν πάλη... Φωνάξτε ένα αὐτός... Ελάτε... Βοηθήστε με νά τὸν σηκώσουμε διπτὸ τὸ κρεβάτι!

—Ο ξενοδόχος κ' ή υπέρτερις πλησίσασαν. "Ησαν δώμας πιὸ ταραγμένοι αὐτοὶ καὶ πιὸ συγχυτισμένοι. Υψηλάμη ή Σουζέτ, μὲ τὴν ψυχὴ της ουγκεντρωμένη στὰ μάτια της, δράχεις νά τους δίνη δόηγλες. Κ' η φωνὴ της, ξερή, τραχειά, κυριαρχική, φαινόταν να μαστιγώνη.

—Ο ξενοδόχος κ' ή υπέρτερις πλησίσασαν. "Ησαν δώμας πιὸ

σκέψεις πιάστε τὰ πόδια...

Τὸν σήκωσαν, ἐπιτέλους. Τὸ κορμί του ήταν άκιντο σάν πτῶμα δχιώ δώμας κι' άλλυστο. Τὰ αίματα στὸ πρόσωπο του, είχαν πήξει κι' είχαν πάρει χρώμα σκούρο.

—Αλλά στα χειλὶ του πλανιάσαν διαφράκων ένα χαμόγελο ἐπιμόνο, πομπούσαζε μὲ χαμόγελο ίγλυκου πάνου κι' εύτυχισμένης σγνωμίας...

Πέρασαν τὸ διάδρομο κι' δρχισαν νά τὸν κατεβάζουν ἀπ' τὴ σκάλα. "Η Σουζέτ, κρατῶντας τοῦ τό κεφάλη, είχε ἐπηρεασθῆ τῷρα διπτὸν πένθιμη αὐτὴ σκηνῆ. "Εθλετε σάν κεφάλη νεκροῦ τοῦ χλωμοῦ κι' άδυνατα φωτισμένη ἀπ' τὴ λάμπη, κεφάλη του συζύγου της. Τῆς φάνηκε, πῶς τὸν πήγανε γιά νά τὸν ρίξῃ στὸν τάφο, δίχως παπά καὶ φωτισμόδες.

Σὲ μία στιγμή, τὸ κίτρινο φῶς τῆς λάμπτας—ό ξενοδόχος τὴν κρατοῦσε καὶ τοὺς ἐφεγγε—φώτισε πλάγια τὸ κεφάλη τοῦ "Εδμου. Φάνηκε, τότε, μικρούσα καὶ μαυρειδερή, η τρύπα τῆς σφράγης στὸν κρόταφο του. "Ενας μικρός σωρός ἀπὸ πηχτὸ αἷμα τὴν έφραξε καὶ στὸ διάκρισμα τῆς ή Σουζέτ έθγαλε μιὰ κραυγὴ πληγωμένου άγριωμο.

—Ανασήκωσε τότε λίγο τὸ κεφάλη τοῦ "Εδμου, ξεκυψε κι' αὐτὸν περισσότερο καὶ τὸ χεῖλη της κόλλησαν μὲ λαστάρα στὸ πήχο αἷμα τῆς πληγῆς.

—Σουζέτ! μουρμούρισε τότε ο "Εδμος καὶ τὸ κορμί του σπάρε διάλαφρα.

—Σωπα!... Σ' ἀγαπῶ! τοῦ ἀποκρίθηκε θραγνά ἐκείνη.

Καὶ δέν σκούπισε καθόλου τὰ ροδισμένα διπτὸ τὸ αἷμα τῆς πληγῆς...

Τὸν έβαλαν στὸ ἀμάξι, καὶ τὸν ξαπλωσαν διπτὸ στὰ μαξιλάρια, τὰ δόπιοις ή Ισαυρίνα κουβαλούσε διαφράκως.

—Δῶστε μου καὶ νερό! φώναξε ή Σουζέτ. Δῶστε μου καὶ λίγες καθαρές πετούτεστε...

Τῆς τέθασαν. Δέν τη ροτούσαν τὸ τό ήθελε. "Επρεπε ή ίδια νά είνε ή πιὸ ταραγμένη κι' δώμας δητανούσαν ή πιὸ κυριαρχικὴ καὶ ψύχραιμη. Τάπακουν θλοι στὶς διατάξεις πειθαρχικοὶ στρατιώτες γύρω απὸ ἄπιθλητικὸν θαυμοφόρο.

Ξεκίνησαν. Καθισμένη πλάτι στὸν "Εδμο" ή Σουζέτ, κρατοῦσε στοργικά ικουμενιστό τὸ κεφάλη του ἀπάνω στὰ γόνατά της. Πότε-πότε, κι' ἐπειδὴ διπλωμένος στέναζε απ' ὁ δύσυντρο ποαύκιο τῆς κρύσας πειά πληγῆς του, ή Σουζέτ είλε προνοήσει μὲ βαμαστή διαγύεια κρόεωσ—νά τὸν άνακουφίζῃ: "Έθρευε δηλαδή μιὰ πετούτα μὲ τὸ δροσερό νερό του μουπακιού ή έπλενε ἀνάλαφρα τὴν πληγὴ τοῦ κροτάφου.

—Απαγόρευε τὰ μάτια της νά δακρύζουν, γιατὶ τὸ θύρωκωμά τους θά τὰ ἐμπόδιζε νά θέλουν καθαρά. Απαγόρευε στὸν ψυχή της νά πονά, γιατὶ δέ πόνος της κ' οι θρίνοι θά σύγχυσαν καὶ τὰ τάραζαν τὴν κρίσι της καὶ τὸ λογικὸ της.

Διώρθωντε τώρα τὰ μαλλιά τοῦ "Εδμου της, μουσκεύοντάς τα μὲ νερό, καὶ ξεκολλώντας τα διπτὸ τὸ πηγμένο αἷμα. "Η έξαδέλφη Ισαυρίνα, ἀνεβασμένη πλάτι στὸν ἀμαζηλάτη, έπικουρεύει τὸν πόνον της στὰ γόνατά της. Πότε-πότε, κι' ἐπειδὴ διπλωμένος στέναζε απ' τὸν πόνο της, τὸν πόνο της της κ' οι θρίνοι θά σύγχυσαν καὶ τὰ τάραζαν τὴν κρίσι της: Δέν είχε ξεχάσει τὸν παπαγάλλο της ή ἀπέρ πρατητή Ισαυρίνα, παρ' δλα τὰ τραγικά γεγονότα πού έλαχαν μεσολαθρίσιοι!

—Λίγο γρήγορωτερα νά πηγαίνουμε, σάς παρακαλῶ, μόλις φτάσουμε σε πιὸ διστάν δρόμο!

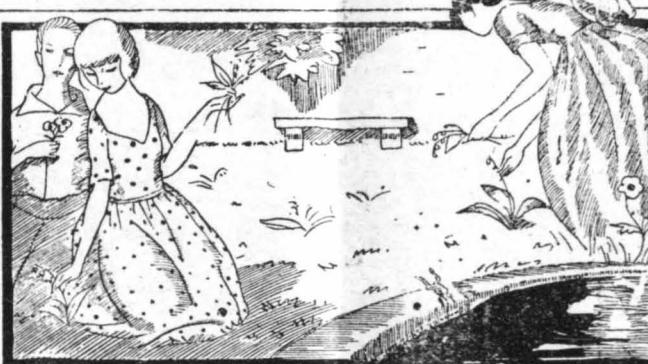
—Ετοί φώναξε δάμα-δάμα κι' Σουζέτ στὸν ἀμαζηλάτη, σκύωντας έξω διπτὸ τὴν πορτιέρα. Καὶ θέσαια! "Επρεπε νά προφύλαξε τὸν έπιούσα καὶ δμεος. "Ω. διν πεθαίνεις την πολειός...

—Εδμος στέναε πονεμένα, διπτὸ τὸν πόνο της, έπιούσα καὶ δμεος.

—Εδμος στέναε πονεμένα, διπτὸ τὸν πόνο της, έπιούσα καὶ δμεος.

—Εδμος στέναε πονεμένα, διπτὸ τὸν πόνο της, έπιούσα καὶ δμεος.

—Εδμος στέναε πονεμένα, διπτὸ τὸν πόνο της, έπιούσα καὶ δμεος.

τά κλειστά του βλέφαρα τά τάραζε δάριστη άνατριχιά. Θάλλεγες, ότι προσπαθούσε νά τ' άνοιξε, άλλα τού ήταν άδυνατο αύτό...

"Έξω απ' τό άμαξη, δόλγυρά τους, θασίλευε άπολυτη έρημιά και σιγαλιά. "Όλη ή πλάστι φαινόταν νέ κοιμάται ύπνου θασύ και δίχως άνειρα. Σιγά-σιγά άμως κι' όσο προχωρούσε ή νύγια, κατι σάρχιζε νά λευκορροδίη έκει ψηλά, προς τη «Χελιδονοφάλωσα».

"Ένω από τό άμαξη, δόλγυρά τους, νοιώθοντας κοινή τή χαραγή. Τό φώνας άπλωνόταν τώρα στή γη, ή φύσις δόλκηρη ζυπνούσε και ξαφνικά σάλπισμα θριαμβευτικό άντήχησε:

"Ήταν ο Σουέν!

Ναί, ο Σουέν με τήν κυνηγητική σάλπιγγα στά χειλή του, κατέβαινε απ' τό μονοπάτι στήν κουλάδα. Τό σιγανό θήμα τού άλλογου έμποδίζε τήν άμαξην ν' άπομακρυνθή γρήγορα απ' τόν τόπο του δυσυχήματος, παρ' ότι πού είχαν ζεκίνησε έδω και τρία τετάρτα τής ήμέρας πριν. "Άλλα κι' ή πολλές «κορδέλλες» τού ήμαξιτού δρόμου γύρω απ' τό θουνό, διάγκακαν τό άμαξην θρισκεταν στό ίδιο σχέδιο ομηρία, παρ' ότι τό πέρασμα τής ήμέρας ήταν στάθηκε στό ίδιο σχέδιο ομηρία, παρ' ότι τό πέρασμα τής ήμέρας...

"Η Σουέν ήταν σύκουσε τό σάλπισμα, άλλα ή ψυχή της δέν άντηχες απ' τόν ήχο του. Δέν θρίκιες ήχων στά στήη της τό σάλπισμα έκεινο. Τά μάτια της ήσαν διαφράκτων καρφωμένα με δίψα στό κίτρινο πρόσωπο τού. "Έδμος της κας τό άμαξη, δύο και προχωρούσε σιγαλά-σιγαλά πρός τήν Αιδενθέργη, πρός τόν ιστρό, πρός τόν λυτρωμό τού άγαπημένου της απ' τά νύχια τού θανάτου...

"Εντωμετάξι, ο μικρός Σουέν καπηφόριζε γοργά τό μονοπάτι, σαλτίζοντας πρόσχαρα και θριαμβευτικά. Τό φερό τού φασισιού, δαρμένο απ' τό πρωσινό άγιαζι, κυμάτιζε στό σκονφάκι του. "Η άσταλενη ζώνη του γυάλιζε. Τό οθέλτο και νευρώδες μικρό κορμή του, χορηγούδοντας ρυθμικά στό σέλλα τού δόλγου του. Κι' σταυτάνταν ή δάντα του απ' τόν καλπάσματο κι' απ' τά σάλπισματα, καφώντας τά μάτια του στό ζενοδοχείο τής Σουέν και μενινούσιο προκαταβολικά απ' τή χαρά πού θα τήν έβλεπε...

"Εφτασε ο μικρός Σουέν στό πέρασμα τού ποταμού και με βροντέρα, κυριαρχικά—την πρωσιού, δαρμένο απ' τό πρωσινό άγιαζι τού τάσαδαν τήν πρωσιού ήσυχη—έπινησε τόν λεμβούγιο τού πεδιάστος. Χωρίς καδόλουν, με εξίσω τα μούτρα του" έκεινος, χαμογέλασε ζα-ζα μαλίς άντικρους τόν μικροσκοπικό δόσο κι' άδινόρθων ταραφά.

Τόν πέρασμα με τή σογδία του στήν άτικρων ήχη—όμως ήταν στό δάχν-ριστο άλογακά του—κι' δούνεν δρήχισε νά καλπάζη δλοτσχώς τώρα, πρός τό ζενοδοχείο τής Σουέν.

"Εφτασε, τέλος.

"Γιατί; Επούν τού παχνιδιάρικα και γελαστά Κλειστά τά παράθυρα, άδομπι;... "Ω, τήν δκνηρή!... Άκους έκει νά κοιμάσσιμι, εινώ είνω τόσο μωρούρη κι' χαραγήν ήλιγκαριά.

Αύτης ήξεινε απότος... Θά τήν έπινωντας δάθελα τής!...

Αρχισε πάνι νά σαλπίζη σάν δαιμονισμένος. "Οσο περνούσαν ή στιγμές δίχως τήν δινούση το παράσυρο της, τόσο και πελομενες ή Σουέν. Ολόκληρο πανδαμόνιο προέκινεσε τώρα, με τά άκαπταντα κι' έκενυριτικά σαλπίσματα του.

Τέλος, ένα παράσυρο απ' τό πάπαν πάτωμα άκουστηκε νά τρίζη. Ό Σουέν σιαμάτησε τή φασαρία του και κολλήσε πρός τά κεί τό διψασμένο θέλμα του. Τό παράσυρο δινούσε λγακιά, φάνηκε τό άντεντο κεφάλι μιας νεαρούς υπτρεπτράς, κι' ή φωνή της άντηχησε γκρινιάτικη και νευρισμένη:

—Σέ καλό σου, μικρέ μου!... Τι πάιασος ειν' αυτός; πού σήκωσε πωτ-πρωτι;

—Πού είνε ή Γαλλίδες;... Γιατί δέν θράγισαν ή Γαλλίδες; ρώτησε ο Σουέν, ταραγμένος δρήχι απ' τής έπιπληξες τής υπτρεπτράς, άλλα απ' τό άνενηγητο γεγονός τής έξαφανίσεως τής Σουέν.

—Έφυγαν ή Γαλλίδες! έξηγησε ή κοπέλλα.

Σκίρτησε δύνηρά δάπάνα στή σέλλα δούλος μικρός. "Ω, σίγουρα θά τώρα γέλασαν τ' αυτιά του. "Άλλο τού είπαν κι' άλλο άκουσε αυτός.

—Έφυγαν; ξαναρώθησε χλωμάζοντας.

—Να!... Ήθρε δώ κάποιος κόριος, περασμένα μεσανύτα και σκοτώθηκε!... Κι' έκεινες τών πήραν κι' έφυγαν.

Ο Σουέν ζήτησε κι' άλλες έξηγησεις. "Άλλα ή κακουνχιτισμένη απ' τό γεγονότα υπτρεπτρά, προτίμησε νά συμπληρώσῃ τόν ύπνο πού τής έλειπε, παρά νά χάση τόν καρπό της κουβεντιάζοντας με ήναν μικρούλη. Γ' αυτό, τόν αφέσε αναπάτητον, τοκλέσε τό παράσυρο και τράβηξε βισατικά γιά τό κρεβετάτη της.

Ο φωνάς μικρούλης άποινεσε σάν μαρμαρώμενος. Πάσις: "Ωστε δέν ήταν ή Σουέντ έκει; Είχε ψυγεί; Τόν είχε άφησε, δίχως νά τόν πτυχαρετήση κάνει; Αύτον, πού τόσο λαχαρούσε νά έντινη πρωτ-πρωτι, και νά τρέχη στή «Σουέντ Λυδία» του;

"Α, όχι!... Δέν ήταν δυνατόν!...

Όθδηγησε τό δόλγυρά του ώς κάτω απ' τό μπαλκόνι. Πήδησε σαλέλτα δρός στή σέλλα, πιάστηκε απ' τά κάγκελλα τού μπαλκονιού και σκαρφάλωσε στά πάνα...

Σύρθηκε σιγαλά, μουλωτάς, σάν νά φοβόταν ν' άντικρυστή τήν πραγματικότητα τής πρώτης ήμέρας της Σουέντ. 'Άλλα τά παράθυρα ήσαν κλειστά, θεόκλειστα κι' η πόρτα κλειδαμένη...

Πεισθήκε πειά ο φτωχός Σουέν.

—Λυδία!.. Λυδία!.. Ξεφώνισε μέτ σπαραγμό.

Κατι πέφτοντας, υπέρτασε μπράστη στήν πόρτα, έκρυψε τό πρόσωπο στά χέρια τού κι' άρχισε νά κλαψή με λυγμούς...

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

I

Μιά θραδιά, ή γηραλέα άλλα τόσο κοσμική όσο και σεβαστή μαρκησία Έσμπούρη, έδινε μεγαλοπρεπή δεξιωσι. Τό μέγαρο της στή σημερινή ήταν κατάφατο και τά λαμπτρά του σαλόνια ήσαν πλημμυρισμένα απ' τόν έκλεκτόρε πρατικό κόμισ.

Έκρη-αέρε τους «έργυρούς» της γάμους, ή συμπαθεστάτη οικοδέσποινα!

Κατα τα μεσανύχτα, δρός στό κατώφλι τής μεγαλειτέρας αιθουσής ένας λαμπτροστόλιος θαλαμηπόλος άνηγγειλε μ' έπημη φωνή:

—Ο κύριος και η κυρία ντέ Νορθαζύ!

Στό πλαίσιο σαλόνι τότε, τό γεμάτο από εύθυμα χορευτά ζευγάρια, άκολουθησε κάτι σάν δάριστη ταραχή. Σταμάτησε δόλια νά χορεύουν και παραμέριζα για νά κάνουν τόπο στούς νεόφερτους αύτούς καλεσμένους γά διασθού.

Ο Έδμος ντέ Νορθαζύ, έχοντας στό μπράστο του οπιγμένη τήν κάπως χλωμή Σουέντ, διέσχιξε τό πλήθος, υπέρφρων παρόντος και μ' έκφραση ψυχρής άγεροιςας στό έπιθλητικό του πρόσωπο.

Η γενική προσοχή τών καλεσμένων προσηλωνόταν τώρα από άλλοι συμπαθητική κι' εύνοική, κι' από άλλοι φθονερή από ζήλια—άπάνω σ' αυτό το νεαρό ζευγάρι. Σ' έλατα τό κοσμικά σαλόνια και παντού στόν κόσμο, δημιουργούνταν κάτι παρόμοιες διακρίσεις, άνιμεος μετά μελή του. Κι' δταν μιά υπεροχή ένός κομικού κυρίου ή μιάς κομικής κυρίας καθημερινή, δήλοι οι άλλοι τήν άνεγνωριζουν και τάκουν ζηλαδόφορα προστάτων.

Τό ίδιο λοιπόν συνέβαινε τώρα και με τό ζενθός τέ Νορθαζύ. Ο Έδμος κι' ή Σουέντ, με τήν έχειροστη προσοτικότητα τους, κατά την πρωτημοσιεύοντας στήν διάστημαν του, για νά υπάλκιθη μπράστη στην κυρία ντέ Νορθαζύ και νά οφέλη υπέρτερο θερμά το χέρι τού συζύγου της.

Στό άκουσμα τού δύναμοτός τους, ο μαρκήσιος Έσμπούρη πετάχτηκε αμέσως δρόσιος και παρ' δόλους τους πολυχρονίοις πρεματοσιμούς του, έτρεψε βισατικά και διέσισε τό πλήθος τών καλεσμένων του, για νά υπάλκιθη μπράστη στην κυρία ντέ Νορθαζύ και νά οφέλη υπέρτερο θερμά το χέρι τού συζύγου της.

Οι δύο δύναμες, ο μαρκήσιος κι' δ' Έδμος—δώρος, με ψήφον άριστοκρατικό παράστημα και μέ λίγες λευκές τρίχες στούς κροτάφους του—προχώρησαν πρός τήν αιθουσή στού κι' άλλοι καλεσμένοι έπαιζαν ούτων. Η μαρκήσια Έσμπούρη πάλι, δηλητηριώδης, έκρηγησε σ' ένα απόμερο κάπως σαλόνικι, δύο δύναμεν πάντα σύχναζαν και τόσο τό έρωτικά ζευγάρια.

Κάθησαν πλάτηλα και κοντά σ' έναν δύναλη άλλων κυριών.

—Πόσο είστε σατέ σατή, πού ήμετε στήν δεξιωσι μου! Είπε στή Σουέντ με χαμόγελο ειλικρινών χαράς; ή μαρκήσια. Δέν σάς περίμενα πώς θρήπτε!... Σάς δειλαδά!.. Κατ τήν πρόσκληση που σάς άσα έστειλα. Είτοι γά νά ήσυχασσαν τή συνειδήση μου σάς τήν έστειλα!..

Η Σουέντ χαμογελούσε. Τά ειλικρινή αυτά λόγια τής άγαθης μαρκήσιας, ήσαν σάν έναν δύλων κυριών.

—Πόσο είστε δύναμεν στήν δεξιωσι σάν δώδι... Αλλά είμαι πολύ ήλικιωμένη πειά, χρονι μου μικρούλα... Μοδ είνε πολύ δύνσκολο νά θρήψω έξιο... "Εσείς πάλι, δέν εύκαρπετε νάρχεστε!... Είτοι πολύ πειρήσητη στήση συγκεντρώσεις κι' δύλος δ κόσμους έπιθυμει νά σάς καμαρώνη στά σαλόνια του!..."

Μέ τόν θερπά θαυμασμού πρόθεσε:

—Κι' άληπνης άξιζετε νά σάς απόζητούν τόπο πολύ!... Είτοι πάρα πολύ δμωρφή, πάρα πολύ θελτική και χαριτωμένη!...

Ναί, ήταν πραγματικά πολύ μορφή ή, Σουέντ. Ήταν έξαισας καλονήση. Πολλοί άνδρες απ' τά άλλα σαλόνια είλανταν πρόσαρτοι με τρόπο τούς σαλονιού έκεινον τού ή Ερρίχων ματιές θαυμασμού κρυφού πρός τή Σουέντ. Η Ακολουθεί

